

کاش روزنامه ایران نبود!

اساساً اعتقادی به اینکه دولت صاحب رسانه و از جمله روزنامه باشد، ندارم. قوه مجریه ده‌ها دستگاه و زیرمجموعه دارد که تولید اطلاعات می‌کنند و اینها می‌تواند خوراک باشد برای رسانه‌های متعددی که می‌توانند توسط بخش خصوصی اداره شوند.

این قاعده را درباره قوه قضائیه، مجلس و نیروهای مسلح نیز ساری و جاری می‌دانم.

کدام منطقی اجازه می‌دهد بودجه‌های هنگفتی در مجموعه‌های حاکمیتی صرف ایجاد رسانه شود، آن هم با هدف روایت‌سازی اولیه؟

به گمانم حداکثر می‌توان یک یا دو شبکه از صداوسیما را برای تبلیغ سازمان‌ها و دستگاه‌های حاکمیتی منظور کرد و بقیه نیاز به رسانه‌های مکتوب و چندرسانه‌ای را از بخش خصوصی توقع کرد. بخش خصوصی به دلیل اینکه ناگزیر است در رقابت سنگین، محتوا تولید کند

نهایت حرفه‌ای‌گری و حداقل هزینه را به کار خواهد برد. اگر چنین اتفاقی بیفتد، تفاوت بسیار ملموس عالم رسانه با شرایط کنونی را شاهد خواهیم بود.

اما اکنون که با این شرایط مطلوب فاصله بسیار زیادی داریم، چه می‌توان کرد؟ و دست‌کم از روزنامه ایران چه انتظاری می‌توان داشت؟

به گمانم روزنامه دولت پزشک‌پران نباید همه صفحاتش رنگ و بوی مجیزگویی و تبلیغ یکسره دولت داشته باشد. اصولاً رسانه‌ای که در آن نقد وجود نداشته باشد و ذهن مخاطب را قلقلک ندهد، به کارکرد واقعی خود نزدیک نمی‌شود و مخاطب نیز آن را کنار می‌نهد. به گمانم روزنامه ایران در بخش‌هایی از عمر ۳۰ ساله خود به عنوان تریبون یکسویه دولت، دچار مخاطب‌گریزی بوده و شاید اگر صفحه حوادث، ناجی‌اش نمی‌شد، عدمش به ز وجود بود.

اینک و در دولت چهاردهم بر این عقیده‌ام که روزنامه دولت با اینکه باید تبیین‌گر مواضع دولت باشد، باید چنان عمل کند که وزانت قوه مجریه از لابه‌لای صفحات آن هویدا باشد. این متانت و وزانت را آنگاه می‌توان حس کرد که خواننده روزنامه؛ صداقت، صراحت، تیزبینی و نقادی‌گری را در آن لمس کند.

محمد مهاجری

عضو شورای اطلاع‌رسانی دولت

ایران، با توجه به تاریخچه و نقش مؤثرش، ضرورتی است که فراتر از یک تصمیم مدیریتی، مسئولیتی فرهنگی و اجتماعی محسوب می‌شود. این مسیر نه تنها باید ادامه یابد، بلکه باید با بهره‌گیری از فرصت‌های جدید و ابزارهای مدرن، دوباره ارتقا یابد.

۳۰ سالگی «ایران» دوست داشتنی را ابتدا به ایران عزیزمان و سپس به همه همکاران عزیزم در این روزنامه فاخر و وزین تبریک می‌گویم و آرزوی سال‌هایی مملو از اعتلا و نقش‌آفرینی‌های مثبت برای آن دارم. سرت سلامت و دیرزی

اینک و در دولت چهاردهم بر این عقیده‌ام که روزنامه دولت با اینکه باید تبیین‌گر مواضع دولت باشد، باید چنان عمل کند که وزانت قوه مجریه از لابه‌لای صفحات آن هویدا باشد. این متانت و وزانت را آنگاه می‌توان حس کرد که خواننده روزنامه؛ صداقت، صراحت، تیزبینی و نقادی‌گری را در آن لمس کند

